

Sygn. akt VIII U 812/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca: Sędzia S.O. Dorota Stańczyk

Protokolant: p.o. prot. sąd. Joanna Zdunek

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2015 roku w Lublinie

sprawy z wniosku Z. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty na dalszy okres

na skutek odwołania Z. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 10 marca 2014 roku znak:(...)

I. **odwołanie oddala;**

II. **nakazuje pobrać od Skarbu Państwa (kasa Sądu**

Okręgowego w L.) na rzecz radcy prawnego Ł. Z. tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 73, 20 zł. (siedemdziesiąt trzy złote i 20 groszy) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług.

Sygn. akt VIII U 812/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 marca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił Z. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres na podstawie przepisów art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. z 2013 r., poz. 1440 ze zmianami). W uzasadnieniu wskazano, że Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z dnia 6 marca 2014 r. ustaliła brak niezdolności do pracy (decyzja - k. 163 t. III a.r.).

W dniu 11 kwietnia 2014 r. Z. T. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Z jego treści wynika, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją i wnosi o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zaskarżonej decyzji zarzucił sprzeczność dokonanych ustaleń orzeczniczych z treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie, tj. dokumentacją z przebiegu leczenia, zaświadczeniami o stanie zdrowia wystawionymi przez lekarzy leczących oraz wynikami dodatkowych badań. Podniósł ponadto, iż cierpi na szereg uciążliwych dolegliwości szczególnie wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, które powodują jego niezdolność do pracy (odwołanie – k. 2-2v a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 kwietnia 2014 r. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 3 -3v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca Z. T. urodził się w dniu (...). Posiada wykształcenie podstawowe bez zawodu, a ostatnio pracował, jako kierowca (wywiad zawodowy k. 143 t. III akt ZUS).

Decyzją z dnia 12 marca 1996 r. ubezpieczonemu przyznano od dnia 1 listopada 1995 r. rentę inwalidzką III grupy inwalidów (decyzja k. 20v t. III a.r.), zaś decyzją z dnia 15 marca 1999 r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która przysługiwała odwołującemu do 31 stycznia 2014 r. (decyzje: k. 51, 146 t. III a.r., odpis wyroku k. 80 t. III a.r.).

W dniu 8 stycznia 2014 r. wnioskodawca zwrócił się o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (k. 149 t. III akt ZUS).

Lekarz Orzecznik rozpoznał u wnioskodawcy niedomogę bólowo – czynnościową kręgosłupa L-S na podłożu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, nadciśnienie tętnicze oraz niewydolność bólową stawów biodrowych bez upośledzenia ruchomości bioder i w orzeczeniu z dnia 22 stycznia 2014 r. stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (dokumentacja orzecznicza k. 23-23v, orzeczenie - k. 151 t. III akt ZUS).

Od powyższego orzeczenia skarżący wniósł sprzeciw (k. 152 t. III akt ZUS). Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ponownie dwukrotnie badając Z. T. rozpoznała niedomogę bólową kręgosłupa na tle zmian zwyrodnieniowych całego kręgosłupa i dyskopatii w odcinku 1-s bez objawów korzeniowych i ubytkowych neurologicznych, nadciśnienie tętnicze, stenocardię w wywiadzie, niedosłuch bez upośledzenia funkcji społecznej, artrozę stawów biodrowych bez istotnego ograniczenia ruchomości, przykurcz Dupuytrena bez istotnej dysfunkcji manualnej rąk, zaburzenia lękowo – depresyjne z somatyzacją oraz zmiany piersi w trakcie diagnostyki i w orzeczeniu z dnia 6 marca 2014 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (dokumentacja orzecznicza k. 25, 68, orzeczenie - k.162 t. III akt ZUS).

Powołując się na powyżej wskazane orzeczenie Komisji Lekarskiej organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję (k. 163 t. III akt ZUS.).

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy o specjalnościach kardiologa, neurologa, gastrologa, ortopedy i psychiatry w celu oceny niezdolności do pracy wnioskodawcy i jej stopnia, daty powstania niezdolności do pracy, a w szczególności czy istnieje nadal – od dnia 1 lutego 2014 r. oraz przewidywanego okresu jej trwania (k. 5-5v a.s.).

W opinii z dnia 15 października 2014 r. biegli z zakresu: kardiologii A. M. (1), neurologii W. S., ortopedii M. G., gastrologii A. M. (2), psychiatrii B. K. rozpoznali u wnioskodawcy: nadciśnienie tętnicze okr. I/II, niedomogę bólową kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowych z kręgozmykiem, wczesne zmiany zwyrodnieniowe stawów kończyn, guzki hemoroidalne II/III st., chorobę refluksową przełyku, zespół jelita drażliwego oraz zaburzenia neurasteniczne z somatyzacją i nie stwierdzili u wnioskodawcy częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu opinii podnieśli, iż odwołujący przez okres około 10 lat jest leczony z powodu nadciśnienia, przy czym wartości ciśnienia podczas pomiaru w dniu badania są w granicach normy. Całodobowy pomiar ciśnienia wskazał na wzrost ciśnienia jedynie w godzinach popołudniowych, zaś pozostałe wartości były w granicach normy, co wymaga modyfikacji obecnego leczenia. Podnieśli ponadto, iż koronografia nie ujawniła zmian w naczyniach serca. Odwołujący w dalszym ciągu wymaga obserwacji oraz leczenia nadciśnienia, ale obecny stan kardiologiczny nie sprowadza niezdolności do pracy. Również podawane bóle okolicy lędźwiowej oraz bóle stawów kończyn nie znalazły potwierdzenia w bezpośrednim badaniu neurologicznym i ortopedycznym, gdzie poza nieznacznym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa lędźwiowego ku przodowi nie stwierdza się odchyłań od normy. Biegli nie stwierdzili także objawów drażnienia korzeni i ubytku ich funkcji. W ich ocenie, pomimo, że badania radiologiczne kręgosłupa wskazują na obecność zmian zwyrodnieniowych z kręgozmykiem L5-S1 oraz wczesne zmiany zwyrodnieniowe stawów kończyn,

to jednak nie spowodują one istotnej dysfunkcji ruchowej kręgosłupa i stawów kończyn, jak również objawów bólowych, czy ubytkowych korzeniowych, które mogłyby decydować o niezdolności do pracy. Wskazane schorzenia narządu ruchu w obecnym stanie zaawansowania oraz brak ich w przebiegu wtórnych objawów ze strony układu nerwowego nie dają, w ocenie biegłych podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy. Biegli wskazali, iż odwołujący pozostaje w obserwacji i leczeniu Poradni Gastroenterologicznej, z powodu powyżej wskazanych chorób, jednak w ich ocenie wymagają one leczenia farmakologicznego. Guzki krwawnicze (hemoroidy) były i są kwalifikowane do leczenia operacyjnego, na co odwołujący nie wyraża zgody. W trakcie badania psychiatrycznego stwierdzono logiczny kontakt z badanym i jasną świadomość, nastrój miernie obniżony – prawidłowo modulowany, dostosowany do wypowiedzianych treści oraz nie ujawniono objawów psychopatologicznych. Podczas badania odwołujący zgłaszał zaburzenia snu oraz stany lękowe. W ocenie biegłych wnioskodawca w dalszym ciągu wymaga leczenia psychiatrycznego w warunkach ambulatoryjnych, ale stwierdzone schorzenia psychiatryczne nie dają podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy. W konkluzji biegli powołując się na całościową analizę obecnego stanu zdrowia odwołującego, po uwzględnieniu stopnia zaawansowania rozpoznanych chorób nie znaleźli u wnioskodawcy podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy. Stoją na stanowisku, że odwołujący zdolny jest do wykonywania zatrudnienia zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami i możliwościami, a w przypadku ewentualnego zaostrzenia rozpoznanych chorób powinien skorzystać z leczenia w ramach czasowej niezdolności do pracy. Podnieśli ponadto, iż okres wieloletniego odciążenia od pracy zawodowej oraz stosowane leczenie przyczyniły się do zminimalizowania objawów rozpoznanych chorób, a nawet w niektórych przypadkach do ich remisji, co znalazło potwierdzenie w wynikach badań klinicznych przeprowadzonych na potrzeby sporządzenia przedmiotowej opinii (opinia k. 39-40 a.s).

Do powyższej opinii strony, w tym również pełnomocnik wnioskodawcy, nie złożyły zastrzeżeń (k.58v.), zaś Sąd uznał, iż sporządzona w sprawie opinia przedstawiła wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu, opinia biegłych została opracowana przez lekarzy posiadających wysokie kwalifikacje zawodowe i doświadczenie z zakresu schorzeń występujących u skarżącego. Biegli wszechstronnie ocenili stan zdrowia wnioskodawcy i wydali opinię po jego przebadaniu i po zapoznaniu się z treścią dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy. Opinia została należycie i wnikliwie uzasadniona, zaś wnioski w nich zawarte były logiczne i przekonujące. Opinia uwzględniona przez Sąd nie zawiera sprzeczności i ma charakter całościowy, gdyż zawiera analizę chorób występujących u odwołującego się oraz określenie ich wpływu na jego zdolność do pracy zawodowej. Biegli zgodnie wskazali, iż schorzenia występujące u wnioskodawcy, choć wymagają leczenia, nie powodują niezdolności do pracy.

Ponadto, należy zwrócić uwagę na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 r. (III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113, Lex 368973), zgodnie z którym „Opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu”. Sąd orzekający to stanowisko w pełni podziela uznając, że stan zdrowia skarżącego nie powoduje wystąpienia u niego niezdolności do wykonywania pracy.

Sąd Okręgowy obdarzył również wiarą dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego i aktach niniejszego postępowania. Ich treść, forma oraz fakt sporządzenia przez uprawnione podmioty nie budziła wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez strony.

Odwołanie Z. T. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U z 2013 roku, poz. 1440, ze zmianami), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 ustawy).

Skarżący był częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 stycznia 2014 r. Na podstawie art. 101 ustawy prawo do świadczeń ustaje, gdy ustanie którykolwiek z warunków wymaganych do ustalenia tego prawa. Zgodnie z przepisem art. 107 cytowanej ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

W niniejszej sprawie, stanowisko wyrażone w decyzji organu rentowego, odmawiające przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy było zasadne. Sąd Okręgowy, dokonując weryfikacji decyzji organu rentowego, oparł się w tej mierze na wiarygodnej opinii biegłych sądowych z zakresu kardiologii, neurologii, gastrologii, ortopedii i psychiatrii. Biegli jednoznacznie wskazali, na jakie schorzenia cierpi wnioskodawca oraz orzekli, że nie powodują one naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu, który uzasadnia jego częściową lub całkowitą niezdolność do pracy. Sąd Okręgowy podzielił powyższą opinię biegłych, mając dodatkowo na względzie, że nie była ona kwestionowana przez strony postępowania. W sytuacji zaostrenia objawów chorobowych Z. T. może się leczyć w ramach czasowej niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku. P

Mając na względzie, iż wnioskodawca korzystał z pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd przyznał radcy prawnemu z powyższego tytułu kwotę 73,20 zł, na którą złożyła się kwota 60 zł, wynikająca z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, podwyższoną o podatek VAT zgodnie z § 2 ust. 3 powołanego rozporządzenia.

(...)